

Arrest

nr. 37 096 van 18 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 september 2006 het Rijk binnen en diende op 26 juni 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 22 september 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op X (sic) (X Ethiopische Kalender (hierna E.K.)) geboren en groeide op te Addis Abeba.

Op 7 mei 2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U deed op 29 mei 2007 afstand van uw asielaanvraag omdat u een dispuut had met uw ex-vrouw Hailemariam Marta (O.V. nr. 4.524.727 – C.G. nr. 96/12374) en u dacht dat dit via bemiddeling opgelost kon worden om zo een verblijfsvergunning te krijgen. Bijgevolg werd op 30 mei 2007 uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 29 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in in het gesloten centrum CIM Merksplas. Volgens uw verklaringen huwde u te Addis Abeba op 20 augustus 2002 (Nahase 14, 1994 E.K.) (sic.) met Hailemariam Marta – die op dat moment reeds een verblijfsstatuut voor België had, nadat ze werd geregulariseerd. In augustus – september 2002 (Nahase 1994) (sic.) keerde ze terug naar België, waar ze op 23 juni 2005 beviel van een zoon die de naam Mehiret Tamiru Demisse kreeg. Sinds de eerste verkiezingscampagne in 2004 – 2005 (1997 E.K.) werd u supporter van de politieke partij Kinijit. Tijdens de verkiezingscampagne deelde u pamfletten uit, hing u posters op en ronselde u stemmen voor Kinijit. Ook voerde u mensen met uw taxi gratis naar een mars op 8 mei 2005 (Miyaziya 30, 1997 E.K.). Op 1 november 2005 (Teqemt 22, 1998 E.K.) was u aanwezig op een demonstratie die gewelddadig verliep. Op 6 november 2005 (Teqemt 27, 1998 E.K.) kwamen politieagenten naar u thuis en werd u gearresteerd omwille van de activiteiten die u deed voor Kinijit. U zat opgesloten in het politiekantoor van Woreda 8 tot u op 22 januari 2006 (Ter 14, 1998 E.K.) op borg vrij werd gelaten. U vatte uw gewone leven weer aan, maar u werd voortdurend gecontroleerd en gevraagd om u bij de EPRDF [de regerende partij] aan te sluiten. In april – mei 2006 (Miyaziya 1998 E.K.) werd u in Woreda 17 opgepakt, omdat men u enkele vragen wilde stellen over contacten die u zou gehad hebben met mensen die ondergronds werkten, en enkele uren later werd u weer vrijgelaten. U dook onder en op 22 september 2006 verliet u Ethiopië met uw eigen paspoort.

Op 23 september 2006 kwam u aan in België. U werd sympathisant van de beweging Genbot7 sinds haar oprichting op 15 mei 2008 (Genbot 7, 2000 E.K.). In België werd u herhaaldelijk aangesproken door mensen van Tigrese origine, die ermee dreigden om u bij de Ethiopische autoriteiten aan te geven als zijnde 'activist bij de oppositie'. Vóór u een tweede asielaanvraag in België indiende, werd u in Frankrijk gearresteerd en opgesloten voor tweeëndertig dagen. In Frankrijk diende u geen asielaanvraag in. Vervolgens werd u, ongeveer twee maanden voor u uw tweede asielaanvraag in België deed, in Duitsland opgepakt, waarna u in Duitsland een asielaanvraag deed. U werd – in het kader van de Dublin conventie – op 24 juni 2009 naar het gesloten centrum CIM Merksplas in België overgebracht. Op 1 juli 2009 werd u vrijgesteld.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid omdat u in Ethiopië actief was voor Kinijit en in België actief bent voor Genbot7, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met uw vrees.

U verklaarde dat u op 23 september 2006 in België toekwam en dat u op 7 mei 2007 een eerste maal asiel aanvroeg in België, omdat uw ex-vrouw u buiten zette en iemand u adviseerde om naar een 'vluchtelingenkamp' te gaan omdat u geen onderdak had. Het 'vluchtelingenkamp' stuurde u naar de DVZ (gehoor CGVS, p.2). Als reden waarom u bijna acht maanden wachtte met het indienen van een asielaanvraag, gaf u aan dat u geen reden had om asiel aan te vragen, omdat u een 'gezinsherenigingvisum' had en dat een asielaanvraag indienen toen enkel tijdsverlies voor u betekende (gehoor CGVS, p.3). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en de bescherming van de Belgische autoriteiten pas inriep na ruim zeven maanden verblijf in België en slechts na advies van het opvangcentrum, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' ten aanzien van de autoriteiten van uw land van oorsprong niet ernstig voorkomen. Verder gaf u aan dat u bij uw eerste asielaanvraag afstand van de procedure deed, omdat u een dispuut had met uw ex-vrouw Hailemariam Marta en u dacht dat dit via bemiddeling opgelost kon worden om zo een verblijfsvergunning te krijgen (CGVS, p.2). Bijgevolg werd op 30 mei 2007 uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit getuigt niet van een interesse in de

procedure die door u werd opgestart. Van iemand die daadwerkelijk vrees voor vervolging heeft of risico loopt het lijden van ernstige schade én hiervoor de bescherming van de Belgische overheid inroept, men mag verwachten dat deze zich niet onttrekt aan de procedure.

Aangezien de feiten die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag niet eerder werden beoordeeld, zullen ook deze zaken in het kader van voorliggende asielaanvraag worden behandeld.

Betreffende uw tweede asielaanvraag in België, op 29 juni 2009, dient te worden opgemerkt dat u deze pas indiende toen u reeds vier dagen opgesloten zat in het gesloten centrum CIM Merksplas (gehoor CGVS, p.5). U verklaarde dat u zolang wachtte, omdat u niet wist dat u politiek asiel kon aanvragen nadat u reeds eerder een asielaanvraag introk (gehoor CGVS, p.5). Deze verklaring overtuigt niet, omdat men van iemand die werkelijk terecht een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inroept kan verwachten dat hij zich informeert over de procedure en dat hij bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten. Het feit dat u dit niet deed en dat u pas ruim twee jaar nadat u uw eerste asielaanvraag introk, – vanuit een gesloten centrum – een nieuwe asielaanvraag indiende, toont aan dat de waarachtigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden van ernstige schade' ten zeerste kan betwijfeld worden.

Uit al het voorgaande blijkt dat de waarachtigheid van voorliggende asielaanvraag al bij voorbaat kan worden betwijfeld.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u een andere identiteit opgaf dan de identiteit die u tijdens uw asielaanvraag te Duitsland hebt opgegeven.

In het kader van uw eerste asielaanvraag op 7 mei 2007 in België, gaf u volgende identiteitsgegevens op. U verklaarde Demisse Melaku Tameru te heten en geboren te zijn op 26 juli 1974. Bij uw asielaanvraag, op 18 mei 2009 in Duitsland, verklaarde u Dawip Tameru te heten en geboren te zijn op 2 september 1982 (zie administratieve dossier). Toen u gevraagd werd waarom u een andere naam opgaf aan de Duitse asielinstanties, gaf u aan dat vreesde dat men u terug naar Ethiopië zou zenden indien ze uw echte identiteit wisten (gehoor CGVS, p.3). Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke naam u gebruikte bij uw asielaanvraag in Duitsland, gaf u aan dat u de naam Abel Solomon gebruikte en dat u dacht dat u aangaf in 1985 geboren te zijn (gehoor CGVS, p.3-4). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u volgens de Duitse asielinstanties asiel aanvraagde onder de naam van Dawip Tameru, geboren op 2 september 1982, gaf u aan dat u deze naam niet opgaf, maar dat deze naam op het vervalste identiteitsdocument stond dat u op zak had tijdens uw arrestatie in Duitsland. U gaf aan dat u dit valse document nodig had om de Duitse en Noorse grens te overschrijden (gehoor CGVS, p.4). Als iemand werkelijk vervolging vreest door de autoriteiten van zijn land van herkomst, en hiervoor bescherming aanvraagt, kan men verwachten dat deze persoon eerlijk is in alle aspecten van zijn asielrelaas en dus ook zijn échte naam gebruikt, wat u – volgens uw beweringen – naliet te doen. Bij uw tweede asielaanvraag in België op 29 juni 2009, verklaarde u Demisse Melaku Tameru te heten en geboren te zijn op Hamle 19, 1967 (E.K.), hetgeen volgens uw verklaringen overeenkomt met 26 juli 1974 (gehoor CGVS, p.2) (maar in feite overeenstemt met 26 juli 1975). Uit het voorgaande blijkt dat u in het kader van uw asielaanvraag in Duitsland andere identiteiten opgaf dan deze die u tijdens uw twee asielaanvragen in België gebruikte, hetgeen de credibiliteit van uw verklaringen ondermijnt.

Vervolgens kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde vervolging in Ethiopië op basis van uw vermeende Kinijit-profiel.

U verklaarde dat u van 6 november 2005 (Teqemt 27, 1998 E.K.) tot 22 januari 2006 (Ter 14, 1998 E.K.) opgesloten zat in het politiekantoor van Woreda 8 omwille van de activiteiten die u deed voor Kinijit, met name het uitdelen van pamfletten, het ophangen van posters, het gratis vervoeren van mensen naar een meeting in uw taxi en het ronselen van stemmen tijdens de verkiezingscampagne en verder omwille van uw aanwezigheid op een demonstratie op 1 november 2005 (Teqemt 22, 1998 E.K.) (gehoor CGVS, p.10). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waardoor u problemen kende met de Ethiopische overheid, gaf u aan dat u dacht dat u hun aandacht trok door op 8 mei 2005 (Miyaziya 30, 1997 E.K.) mensen gratis met uw taxi naar een mars te voeren en met een poster van Kinijit rondreed. Eenmaal na de verkiezingen [15 mei 2005 (Genbot 7, 1997 E.K.)] deed u bovenstaande zaken niet meer (gehoor CGVS, p.10). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat men u pas een half jaar later – op 6 november 2005 (Teqemt 27, 1998 E.K.) – zou arresteren voor bovenvermelde zaken. Bovendien blijkt uit uw visumdossier (zie administratief dossier) dat de Ethiopische Federale Politiecommissie Departement Forensisch Onderzoek op 21 oktober 2005 (Teqemt 11, 1998 E.K.) een attest van goed gedrag en zeden afleverde, wat ze logischerwijze niet zouden doen indien u daadwerkelijk als opposant van de regering bekend stond. Uit uw visumdossier (zie administratief dossier) blijkt verder dat op 12 oktober 2005 een paspoort (EP0125848) werd uitgegeven op naam van Demisse Melaku Tameru. Verder blijkt

uit dit dossier dat u op 18 januari 2006 een aanvraag voor een visum voor lang verblijf indiende bij de Belgische ambassade te Addis Abeba. Volgens uw verklaringen zat u tussen 6 november 2005 (Tegemt 27, 1998 E.K.) en 22 januari 2006 (Ter 14, 1998 E.K.) echter opgesloten in het politiekantoor van Woreda 8 (gehoor CGVS, p.10). Uit bovenstaande blijkt dat de informatie waarover het CGVS beschikt onverenigbaar is met de data die u in uw asielrelaas aanhaalde, wat het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag bevestigt.

U gaf aan dat u na uw vrijlating op borg uw gewone leven weer aanvatte, maar u werd voortdurend gecontroleerd en gevraagd om u bij de EPRDF [de regerende partij] aan te sluiten. In april – mei 2006 (Miyaziya 1998 E.K.) werd u in Woreda 17 opgepakt, omdat men u enkele vragen wilde stellen over contacten die u zou gehad hebben met mensen die ondergronds werkten, en enkele uren later werd u weer vrijgelaten. U dook onder en op 22 september 2006 verliet u Ethiopië met uw eigen paspoort (gehoor CGVS, p.14-16).

Dit laatste roept ernstige vragen op bij de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Er moet tevens opgemerkt worden dat u het land kon verlaten, wat ze logischerwijze niet zouden toelaten indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Vervolgens kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw vrees voor vervolging in Ethiopië op basis van uw activiteiten tegen de Ethiopische regering vanuit België. U gaf aan dat u sinds haar oprichting op 15 mei 2008 (Genbot 7, 2000 E.K.) sympathisant werd van de beweging Genbot7 en dat u in België herhaaldelijk werd aangesproken door mensen van Tigrese origine, die ermee dreigden om u bij de Ethiopische autoriteiten aan te geven als zijnde ‘activist bij de oppositie’ (gehoor CGVS, p.4-5). Er dient te worden opgemerkt dat het gaat over loutere dreigementen en dat u er niet in slaagde om aan te tonen dat de mensen van Tigrese origine ook daadwerkelijk met feiten naar de Ethiopische regering stapten.

U gaf aan dat Sentayehu Aynalem in België kwam studeren en dat hij uw vriend Kidanekal Deresse kende. Sentayehu Aynalem vernam van Kidanekal Deresse dat de Ethiopische autoriteiten u zouden arresteren bij terugkeer, omdat ze op de hoogte waren van uw politieke activiteiten in België (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd hoe Kidanekal Deresse hiervan op de hoogte was, gaf u aan dat hij bevriend was met commandant Zelalem. Toen u gevraagd werd hoe commandant Zelalem van uw politieke activiteiten in België op de hoogte was, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat hij misschien toegang had tot informatie over activiteiten van mensen in de diaspora die misschien via de [Ethiopische] ambassade naar de [Ethiopische] regering ging (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u aanwezig was bij alle activiteiten die gehouden werden in België en dat bij al deze activiteiten agenten van de [Ethiopische] regering foto's namen en deze aan de Ethiopische regering doorgaven. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat agenten van de [Ethiopische] regering foto's namen en deze aan de Ethiopische regering doorgaven, gaf u aan dat elke aanwezige Tigrees aanwezig is om informatie te vergaren (gehoor CGVS, p.9). U blijft zeer vaag en hypothetisch over hoe de Ethiopische regering op de hoogte zou moeten zijn van uw activiteiten in België.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde vier foto's naar waarop u te zien bent met Berhanu Nega, de leider van Genbot7. De foto's tonen aan dat u Berhanu Nega ontmoette – wat niet in twijfel getrokken wordt – maar vormen verder geen bewijs dat de Ethiopische regering op de hoogte zou zijn van uw politieke activiteiten in België, laat staan dat ze u hierom vijandig zouden bejegenen bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een eerste middel de “Schending van de motiveringsplicht” in en in een tweede middel “het ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer”.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat *“De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest.”* Verzoeker wijst op *“Artikel 48/3, §1 van de Wet van 15 december 1980”* en meent dat *“In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing, doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld; Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan.”*

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker is legaal naar België gereisd en beschikt derhalve over identiteitsdocumenten. Zijn loutere bewering dat *“toen ik verhuisde, verloor ik mijn documenten in treinstation”* (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.11) wordt niet ondersteund, noch blijkt verzoeker destijds aangifte gedaan te hebben van dit verlies. Dat verzoeker het paspoort waarmee hij reisde niet neerlegt klemt temeer daar de Raad derhalve geen kennis kan nemen van verzoekers recente internationale reizen en verblijfplaatsen en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.

3.3. Verzoeker steunt zijn asielmotieven op zijn politieke activiteiten enerzijds in Ethiopië voor de partij “Kinijit” en anderzijds in België voor de partij “Genbot7”. De Raad stelt vast dat waar het verzoekschrift stelt *“Toen verzoeker in Ethiopië verbleef, was hij lid van een politieke partij, meer in het bijzonder de GINBOT 7 MOVEMENT FOR DEMOCRACY AND JUSTICE; Deze partij was destijds volkomen legaal, en kon bijgevolg vrij bestaan, zonder enige risico's op vervolgingen wegens lidmaatschap ervan; Thans wordt deze partij door de Ethiopische overheid aanzien als een illegale en gewapende beweging, met de bedoeling om de wettelijk verkozen regering ten gronde te brengen. Onmiddellijk dient opgemerkt te worden dat verzoeker, ook tijdens zijn verblijf in België lid is gebleven van deze partij, en dat hij nog geregeld contacten onderhoud met andere leden (...)”* deze opmerkingen strijdig zijn met zijn eerdere verklaringen dat “Kinijit” en “Genbot7” verschillende partijen zijn, dat Kinijit uiteenviel in verschillende partijen, met name “Genbot7, UDJ, AEUP en EDP” (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.10) en *“Nu ben ik supporter van Genbot7 movement for justice, freedom and democracy. Voordien van Kinijit”* (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.9).

3.4. Wat betreft het laattijdig indienen van zijn asielaanvraag argumenteert verzoeker *“Het is echter zeer logisch dat verzoeker niet onmiddellijk een asielaanvraag deed; Verzoeker was getrouwd met een vrouw die een wettelijk verblijfsrecht had in België, en meende dan ook van uit het kader van de gezinshereniging een zelfde wettelijk verblijf te zullen verkrijgen; Deze logische redenering, welke verzoeker ook door buitenstaanders was ingegeven, weerhield hem om onmiddellijk over te gaan tot de asielaanvraag.”*

3.4.1. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt *“dat het voor iemand in de situatie van verzoeker (van verzoeker) voldoende is om op één manier zekerheid te hebben over zijn verblijf, zodat het geenszins noodzakelijk is om een andere procedure op te starten, die tot hetzelfde resultaat zou leiden”*. Van iemand die naar het buitenland vlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming

kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij onmiddellijk na zijn vlucht deze bescherming tracht te verkrijgen. Immers zolang verzoeker geen internationale bescherming heeft blijft hij onder de bescherming staan van zijn land van nationaliteit en onderworpen aan de rechten en plichten van deze staat. Verzoekers handelwijze wijst op immigratie en niet op een vlucht in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Zo verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij legaal naar België reisde om hier zijn echtgenote te vervoegen en tot verblijf gemachtigd te worden via een procedure tot gezinshereniging. Hij diende pas een eerste asielaanvraag indiende nadat zijn “ex-vrouw” hem buiten zette *“en iemand adviseerde me naar een vluchtelingenkamp te gaan omdat ik geen onderdak had. Het vluchtelingenkamp stuurde me naar DVZ”* (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.2) die hij meteen introk omdat hij werd geadviseerd *“dat de rechtbank me een verblijfsvergunning zouden geven dankzij het kind van mijn ex-vrouw”* (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.3). Toen dit mislukte omdat een DNA-test uitwees dat hij de vader niet was van dit kind en derhalve ook deze procedure hem geen verblijfsstatuut opleverde heeft verzoeker gezocht naar een andere uitweg. Verzoeker is ondertussen via Frankrijk, waar hij geen asiel aanvraag, en Duitsland waar hij onder een valse naam asiel aanvraag, terug in België beland waar hij pas een tweede asielaanvraag indiende in het gesloten centrum CIM Merksplas.

3.4.2. Het is niet ernstig dat een kandidaat-vluchteling eerst allerhande andere verblijfsprocedures doorloopt en pas voor de asielprocedure opteert nadat alle andere procedures zijn uitgeput en andere aanvragen tot verblijf werden afgewezen. Verzoekers handelwijze is frauduleus en wijst op het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure.

3.5. Verzoekers asielmotieven kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker stelt dat deze afwijzing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende wordt gemotiveerd. Over *“de feiten in verband met de detentie van verzoeker”* in Ethiopië argumenteert verzoeker dat *“wordt echter nergens duidelijk gesteld om welke precieze reden er geen geloof gehecht wordt aan deze feiten; Het is vanzelfsprekend niet voldoende dat men zich beroept op het feit dat men zich ergens vragen bij stelt, om te beslissen dat de aangegeven feiten niet met de waarheid zouden stroken.”*

3.5.1. Verweerder antwoordt terecht *“dat verzoekers opmerkingen feitelijke grondslag missen”* aangezien de bestreden beslissing duidelijke argumenten aanreikt waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden detentie. Het is immers niet ernstig dat verzoeker in zijn voorgehouden detentieperiode vrij kon rondlopen en een immigratievisum aanvraag bij de Belgische ambassade in Addis Abeba. De ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden detentie blijkt tevens uit verzoekers vage verklaringen in dit verband, zo kan verzoeker niet overtuigend toelichten waarom hij gearresteerd werd aangezien er hiertoe geen rechtstreekse aanleiding voorhanden bleek en hij zich louter baseert op vermoedens (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.10, *“Ik geloof dat ik hun aandacht trok door mijn acties”*). Daar gelaten dat verzoeker zijn beweerde politieke activiteiten voor de Kinijit-partij geenszins aantoonde dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij naar aanleiding hiervan werd vervolgd door de Ethiopische overheid. In tegendeel, verzoeker wenste te migreren en kreeg hiervoor alle nodige medewerking van de Ethiopische staat waaronder reisdocumenten en een attest van goed gedrag en zeden. Er kan bezwaarlijk worden verondersteld dat de Ethiopische overheid een gezochte opposant naar het buitenland laat gaan. Immers dezelfde overheid zou aldus het onderzoek in hun dossier verhinderen. Verzoeker toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid voor zijn vertrek uit Ethiopië. Zijn politieke oppositie komt verzonnen voor.

3.6. Wat betreft zijn beweerde vrees voor vervolging naar aanleiding van zijn oppositieactiviteiten in België tegen de Ethiopische regering stelt verzoeker *“Er wordt zeer beperkend gesteld dat het enkel zou gaan om dreigementen; Met andere woorden moet worden vastgesteld dat het feit als dusdanig door verweerster wordt aanvaard; Schijnbaar heeft verweerster het er moeilijk mee dat deze dreigementen nog niet zijn uitgevoerd; Het lijkt er dus op als zou verweerster willen wachten tot er daadwerkelijk tot actie wordt overgegaan, alvorens verzoeker de gevraagde bescherming te laten genieten; Het is in ieder geval zeer beperkend te motiveren dat enerzijds het feit van de bedreiging wel geloofd worden, doch de erkenning of bescherming toch te weigeren, louter omdat nog niet tot enige daden werd overgegaan door de bedreigers.”*

3.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker geen politieke activiteiten in Ethiopië voor zijn komst aannemelijk maakt. Zijn voorgehouden politieke activiteiten in België zijn dan ook niet gesteund op een

continuïteit van verzet. Verder beperkt verzoeker zich tot foto's waaruit, zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt, dat hooguit kan blijken dat hij de leider van "Genbot7" ontmoet heeft. Verzoeker verklaarde dat hij via hun website met deze partij in contact kwam doch zich niet aansloot omdat hij het lidgeld niet kon betalen, en wat zijn activiteiten betreft *"Al wat ik deed is hun boodschap verder vertellen aan mensen en hun aanmoedigen om geld op te halen om hen te versterken"* (gehoorverslag CGVS, 2.09.2009, p.15). Dit wijst geenszins op een (doorgedreven) activisme. Noch toont verzoeker aan dat hij hiervoor bekend staat bij de Ethiopische autoriteiten en door hen geviséerd en vervolgd zou worden. De niet gestaafde bewering dat *"zijn familie in Ethiopië al geregeld werd ondervraagd over de politieke activiteiten van verzoeker in België"* kan evenmin overtuigen. Gelet op verzoekers bedrieglijke handelwijze, met name het indienen van een frauduleuze asielaanvraag in Duitsland en het doorlopen van allerlei procedures in België om verblijfsrechtelijke redenen, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat zijn beperkte politieke medewerking in België meer is dan een opportunistisch engagement in het kader van zijn eventuele verblijfsvergunning. Het is ook niet ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Ethiopiërs in het buitenland die om persoonlijke of om opportunistische redenen beperkte oppositieactiviteiten ontwikkelen en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Ook al zijn de Ethiopische overheden op de hoogte van de acties van asielzoekers in België, dan nog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden hem als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen. De overige argumenten van verzoeker zijn niet dienstig aangevoerde verwijten aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Volgens verzoeker *"is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit. Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijk zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer."*

5.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. Wat betreft de opmerkingen in het verzoekschrift inzake een *"gedwongen terugkeer"* wenst de Raad te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). In zoverre artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar bovenvermelde (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK.